

- Jézus sokasághoz beszél. Köztük írástudókhoz és farizeusokhoz is – olyanokhoz, akik arra vették a bátorságot, hogy ítéletet mondjanak Jézus felett (11,24). De hallhatják a tanítványok – és halljuk mi is.
- Akik hallják, azokat egy „vagy-vagy” döntés elé állítja. Miről kell dönteni? Nemcsak a gyümölcsről, a fáról is. Akik vagyunk, úgy fogunk beszélni és cselekedni – akkor is, ha próbáljuk elrejtetni, hogy kik vagyunk, mi van a szívünkben.
- A szív a „központ”, ahonnan a gondolatok, érzelmek származnak; az, hogy mik a céljaink, mit akarunk elérni. A személyiségünk. Ez az, amit Isten ismer; Ő „vizsgálja a szíveket”. Jó fák vagy rossz fák: a szívetek legyen jó vagy rossz – és annak megfelelő gyümölcs fog teremni: építő vagy romboló beszéd és cselekedetek.
- „Hogyan tudnátok jót szólni gonosz létekre?” – mindenkinek szól. Mindenkinek fel kell(ene) ismerni egyszer, hogy ő maga (a szíve, a személyisége, az énje) gonosz, ezért nem tud jót tenni. Annak is, aki „jószívű”, aki úgy gondolja, hogy nem kényszerből tesz jót (akár nagy dolgokat is, pl. adakozik, szeretetszolgálatban dolgozik), fel kell ismernie, hogy nem „jó”, nem a jóság a természete.
- Hogyan ismerheti fel? Nem úgy, hogy egy hívő azt mondja neki: „nézd, milyen önző vagy (stb.)”. De meghallhatja az igéből, Jézus szavaiból, cselekedeteiből – megláthatja hívőknek az életéből is, hogy „van egy másik út” (Z. J.).
- Ott, amikor Jézus beszélt, arról ismerhették fel, hogy hallhatták Őt, és látták, amit tett. Az írástudók erre mondtak ítéletet – ezért menthetetlenek, ld. 12,31–32 – nincs más, ami/aki Jézusnál hitelesebben bizonytságot tehet, aki Őnála világosabban döntés elé állíthat. De a többiek – a sokaság, a mai ember – még dönthetnek, mert itt vannak (itt vagyunk) Isten gyermekei, van bizonyágtétel, ige, van igazi hívő élet.
- A „jó fa” az új szív. Más, mint a jó cselekedetek, amiket az ember a saját erejéből tehet. Amikor rájön valaki, hogy „nem a jóság a természete”, arra is rá kell jönnie, hogy az igazi jó szívet csak kívülről kaphatja – Istentől. Tehát a döntés az, hogy elfogadom-e, amit Isten akar adni: Jézus természetét. Ha elfogadom, akkor leszek „isteni természet részese”.
- A „vagy-vagy” nekünk is szól, hívőknek. Új természetet kaptunk, de megvan a régi is. Jó kincsek és gonosz kincsek – melyiket hozzuk elő? (Egyáltalán: a „gonosz kincs” miért kincs? Mi tartjuk annak? Ez is egy döntés: ne tartsuk kincsnek, „ítéljük kárnak”.) Megszólal a régi természetünk – de megszólalhat az új is. Melyik az „erősebb”, a hangosabb, a bátrabb? Melyik szólal meg váratlan helyzetekben?
- Jézust követjük, és Ő arra tanít, hogy ne a régre hallgassunk, hanem arra, amit tőle kaptunk. „Meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek Jézus Krisztusban; ne uralkodjék a bűn a testetekben úgy, hogy engedelmesskedtek akaratának.”
- „A szívnek teljességéből szól a száj.” Az új szívből elő kell jönnie a jónak – a bizonyágtételnek, ill. másokhoz olyan szavaknak, amik az Ő szeretetét (nem az én emberi szeretetemet) hordozzák. A régi szívből pedig nem származik jó – ami onnan jön, tudnom kell, hogy onnan jön; azt ne gondoljam jónak, és ne próbáljam mások előtt jónak (Istentől valónak) feltüntetni. Pl. az igazamat valakivel szemben.

- „Minden hiábavaló beszédért számot adnak az ítélet napján.” Mindenért, amit mondtam, és Jézus nem mondta volna. Ami csak az én céljaimat szolgálta, nem Istent, és nem hallhattak/láthattak benne semmi krisztusit. Böven van ilyen...
- „Beszédedből ismertetel meg” – még az ítélet napján is, amikor Isten, aki a szíveket ismeri, ítél. Ő ott a kimondott beszédek is annak ítéli, amik. Különbséget tud tenni az igazi (de esetleg ügyetlenül fogalmazott, félénken elmondott) bizonyoságtétel és a csak emberi észből származó vallásos beszéd között (még ha tartalmában tökéletes is, és érthetően, magabiztosan mondták el). Azt a beszédet ítéli igaznak, ami az új szívből származik – mert azt Ő adta a számra.
- Kaptunk új szívet, Jézussal járunk, beszélünk – ezért megújulhat a beszédünk is. Mi kell ehhez? Órá hallgassunk, ne a régi természetünkre. Hallunk a világban (világtól) is sok mindent, de ne hallgassunk erre, azaz ne hagyjuk, hogy az erősítse bennünk a régit. „Mindent vizsgáljátok meg.” Hallgassunk viszont arra, ami valóban Jézustól jön. A Szentlélek eszünkbe juttat mindent, amit Jézus mondott – és ahogy cselekedett. Így leszünk olyanok, amiből mások is megismerhetik a „másik utat” – amiről elmondhatjuk, hogy az maga Krisztus.

Mt 11,29 „Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.”